

Masturbawoman

Un relat de: [Tiamat](#)

Se'm coneix així, pels carrers de la meua ciutat. Masturbawoman. Potser preferiria que fos més catalanitzat, com "la dona que masturba", o "la senyora de les palles". Però ser la masturbawoman ja em va bé, fa més internacional, i també semblo més llunyana, com inexistent, però tanmateix, rumorejada. I aquesta incògnita que deixo a la pell de la gent, m'encanta. No saben si es trobaran mai amb mi, perquè no saben segur que existeixi. Però mireu-me, aquí estic, escrivint això.

Com podeu imaginar, la meua funció dins d'aquesta societat, és administrar plaer de forma gratuïta (si no fos de manera gratuïta, ja no se'm podria considerar heroïna, ni tampoc se'm podria, per tant, atorgar el mot "masturbawoman"). I sí, d'alguna manera, se'm pot considerar heroïna. La gent té por dels malvats, dels desastres de la naturalesa (no són desastres per la naturalesa, en el fons, són desastres pels humans), i de quedar-se sense sexe. Com que ja hi ha múltiples individus en salvaguardar la protecció pels dos primers temes, jo em vaig decantar per aquest últim. No hi ha més motius, sóc així de bona persona.

Si em voleu reconèixer pel carrer, per apropar-vos a mi i demanar-me un favor, heu de buscar una dona ja grandeta (sí gent, fa temps que actuo per aquests móns de déu), vestida amb un abric fosc que m'arriba fins als genolls, permanent i cabell tenyits de color caoba, sabates fosques, amb poc taló, i unes ulleres que em pengen d'una cadeneta daurada. Quan és estiu i no duc abric, vesteixo una camisa fina amb dibuixos de flors seques, i una faldilla marró. Si m'identifiqueu, us acosteu, em tusteu l'espatlla, i si em giro, m'heu de dir, "ajudeu-me, bona senyora". Llavors us preguntaré: "digues, què et passa?", i només m'heu d'explicar que teniu la necessitat d'un contacte humà que us faci una palla. No us haureu de preocupar de res, us agafaré de la mà i només m'haureu de deixar fer a mi.

Però prefereixo decidir jo qui rebrà la meua ajuda. Passejo pels carrers amb les orelles ben obertes, atenta a la molt sentida frase "el que li passa és que fa temps que no carda un polvo". Llavors, començo a seguir els pronunciadors, per agafar més dades sobre el pobre personatge, fins que estic segura que puc actuar amb tranquil·litat. Quan crec que és el moment més oportú, me li apropo, i si no estem en un lloc adequat, actuo subtilment per fer-lo canviar d'ubicació. No puc dir-li, per increïble que sembli, senzillament: "vine que et faig una palla". En els meus inicis, actuava d'aquesta manera, però la majoria de les persones em rebutjaven, escandalitzades. També és cert que era una altra època, però dubto que haguem avançat tant. Amb el temps, he descobert que la millor manera d'ajudar les persones, és fer-ho de sotamà, sense que se n'adonin.

En fi, per on anava.. bé, no sempre faig servir el mètode " escoltar pel carrer i seguir meticulosament aquella persona que em necessita", ja que és lent, costós, i no sempre és satisfactori el resultat. Ho faig més aviat quan vull creure'm realment una heroïna, ja que els que vigilen els malvats, a les seves pel·lícules sempre han d'investigar, i a mi, en canvi, en general, no em cal investigar. La manera més còmode és actuar in situ. És a dir, just al moment que veus la necessitat. És fàcil identificar la persona a qui li faig falta, sol tenir una tonalitat grisa als ulls i no mira gaire per on passa. Quan la localitzo, m'hi dirigeixo silenciosament, la masturbo, i torno a marxar, sense fer soroll, deixant a l'altra amb un aire de plaer misterios.

Hi ha moltes tècniques, encara que la que més utilitzo és la mà. És pràctica al cinema, als restaurants, fins i tot al bus, quan no està gaire ple. En definitiva, als llocs on es pugui estar assegut o una mica a les fosques. De tant en tant, en faig alguna amb la boca, però ja és més complicat trobar la situació adequada. I més ara, que el meu físic arrugat, fa que em rebutgi més d'un i més d'una. Per això prefereixo actuar amb subtileza, sense que gairebé no sàpiguen d'on provinc, i amb la mà és fàcil, però amb la boca, com entendreu, és més complicat. Quan la multitud o la incomoditat és exagerada, em limito a l'excitació, creient que l'altra persona correrà a un lloc íntim a satisfer els seus desitjos, i es veurà complerta la meua intenció de totes maneres. L'excitació és fàcil, fregant amb qualsevol part del cos la zona erògena de la persona. No actuo gaire, val a dir-ho, a les discoteques. Encara que, per edat, a moltes tampoc m'hi deixen entrar, la gent a qui faig palles dins les discoteques, solen emparar-me perquè en volen més.

Bé doncs, crec que, una mica per sobre, he resumit a què em dedico, perquè i com.

Potser us preguntareu a què venia tota aquesta introducció. Una ullada al vostre voltant (no cal ni sortir de casa, només cal obrir el televisor), us farà adonar que estem rodejats de gent que necessita tenir un bon orgasme. I jo ja sóc gran, i no dono l'abast. Per això he escrit tot això, per buscar, no un futur substitut, si no molts substituïts.

No importa dona o home, no importa aspecte físic, ideologies concretes, creences religioses, estudis o experiència laboral,.. no cal res de tot això. L'únic que cal, són ganes d'ajudar a la humanitat. Si voleu formar part d'aquesta mena d'empresa i ser anomenats també, masturbawoman o masturbaman, només heu de buscar-me pel carrer i dir-me: *jo també en vull ser!*. No patiu per no trobar-me, jo mateixa us sabré buscar.

Atentament,

Masturbawoman.